

[Per Federspiel.]

„At forene Europa er vor generations store opgave. Europæisk enighed er en fundamental nødvendighed, hvis vi skal gøre en organisation ud af vor gamle verdensdel, som svarer til vor tids krav. Kun gennem europæisk forening vil Europas lande på tilfredsstillende måde kunne tilvejebringe betingelserne for økonomisk vækst og dermed gradvis få en politisk organisation, der vil gøre det muligt for Europa som helhed at spille den rolle i verdensudviklingen, som Europas historie berettiger det til.“

Det var en statsmands udtalelser, som jeg vil bede hr. Ivar Nørgaard lægge sig på sinde, når han hoverende taler om, at Nordk er et barn af de nordiske arbejderorganisationer.

Hr. Ivar Nørgaard overser, at der er arbejdet ganske overordentlig seriøst fra alle sider med skabelsen af et resultat i de nordiske forhandlinger; men at der i en række erhvervsorganisationer har vist sig en ganske overordentlig skepsis ikke mindst over for tanken om en toldunion, er noget ganske selvfølgelig. Toldunioner er i sig selv ikke noget særlig attråværdigt og kan i virkeligheden kun forsvares, når de drejer sig om meget store områder. De betyder en begrænsning af den frie handel og vil i det lange løb, hvis en sådan toldunion kommer til at stå alene for Nordens vedkommende, betyde en isolation af det nordiske marked. Jeg tror ikke, det vil komme dertil. Der er så sikre tegn på, at det europæiske forår er på vej, at der virkelig vil komme resultater ud af de udvidelsesforhandlinger, som nu vil blive indledt.

Hr. Ivar Nørgaard sagde også noget hoverende, at ingen af de nordiske regeringer tør i dag tage ansvaret for at hindre en nordisk union i at blive til noget. Tør nogen regering tage ansvaret for, at en udvidelse af fællesmarkedet ikke bliver til virkelighed? Ud fra den samme betragtning tror jeg hr. Ivar Nørgaard må vurdere de europæiske forhandlinger, der nu kommer i stand.

På et af de vanskeligste områder, landbrugsområdet, mente hr. Ivar Nørgaard, at det danske landbrugs situation nu var redet for al evighed ved, at der i betænkningen fra Stockholm er indført en passus om,

at engang ud i fremtiden vil landbrugets omsætning kunne stige med 400 mill. kr. Jeg vil bede hr. Ivar Nørgaard sætte dette i forhold til landbrugets faktiske økonomi og se, hvad det betyder. Jeg tvivler meget på, at disse tal i hvert fald inden for en overskuelig årrække har noget som helst med realiteterne at gøre.

Derimod har forhandlingerne inden for den europæiske kommission et langt videre sigte. I sidste uge eller forrige uge erklærede hr. Siccò Mansholt, vicepræsidenten i Europakommissionen, der jo har ansvaret for den europæiske landbrugsordning, at den rekonstruktion, som er en nødvendig følge af at det hidtidige system har ført til ulykkelige resultater, ved at man gennem for høje priser har fremkaldt en overproduktion, nu vil blive undersøgt ikke blot med de seks landes landbrugsforhold for øje, men således at man til stadighed har et udvidet fællesskabs forhold for øje. Det vil med andre ord sige, at der deri ligger en direkte indbydelse til de ansøgende regeringer om at deltage i de drøftelser, der nu finder sted med henblik på den fremtidige landbrugsordning i fællesmarkedet. Jeg vil meget håbe, at den danske regering tager imod denne indbydelse og fra første færd yder sin medvirken til den fremtidige udformning af fællesmarkedets landbrugsordning.

Der er også allerede foregået indledende forhandlinger med Storbritannien på det pengepolitiske område, efter at man har vedtaget at lægge de seks landes specielle trækningsrettigheder i en slags valutareserve og derved forhindret de ting, som jo har bevirket mange forstyrrelser i fællesmarkedet med svingende valutakurser og den danske devaluering og den tyske revaluering.

Men der er utvivlsomt en række andre områder, hvor man, uden at egentlige forhandlinger er påbegyndt, vil kunne deltage i forarbejderne til det udvidede fællesmarked. Jeg minder her om, at der er en stående indbydelse fra Vestunionen, Den vesteuropæiske Union, hvor jo en række af disse forberedende forhandlinger foregår på mere eller mindre uformelt plan, til de ansøgende lande, navnlig til Danmark og Norge. Vi har ved en enkelt lejlighed modtaget denne indbydelse, men jeg vil meget